

LO MÈU GAFARRONET

Quan jo era petitet
tenia un gafarró :
bonich y aixeredet,
mansoy y cantadó!

Va caure del séu niu,
del cim d'un pomeró :
clohent els ulls féu «Piu...»
torçant lo caperró.

Me'l poso, commogut,
del pit en l'escalfó,
y al poch que l'he tingut
¡ay, Deu! quin bellugó!
Veyentlo aixiribit,
en mi, ¡quina alegró!
L'aucell, amorosit,
«Piu, piu...» torna allavó.

—La vida t'he salvat...—
diguí, fentli un petó.

Me'n vaig, tot escapat,
a casa, ab l'aucelló.

La mare'm va dient :
—«¡Y lliurel, pobrissó!»—
y'l pare, fa, amatent :
—«Serà una bona acció.»—

Me'n pujo escala amunt,
a dalt mon recambro,
y'm veuhen baixà, al punt,
portantlo en gabió.

Un cop a dins ¡pobret!
«Piu, piul...» feya ab doló.
Y'ls pares:—«¿Tan xiquet
y no't commou, filló?»—

Y cada dematí
li dava jo mató,
y abans d'anà a «estudi»
li feya un llarch petó.

Baixàval al hortet,
posantlo entre verdó,
y'l mèu gafarronet
saltava contentó.

La mare'l va estimant,
veyentlo tan bufó,
y'l pare, bo y cridant,
li dava algún pinyó.
Creixia, grassonet,
tancat en sa presó :
bonich y aixeredet,
mansoy y cantadó

Un dia, matinant,
agafo l'aucelló,
y estàntmel amoixant...
s'escapa, l dolentó!
D'un vol, se'm planta, dret,
al cim d'un pomeró,
y, après d'un refilet,
s'esmuny en l'horitzó...

.....
.....

Lo jorn que'm va fugí
¡com fiu lo ploricó!
No vaig anà a «estudi»
ni vaig volguer mató!

FRANCESCH MAS - ABRIL